

Arrest

nr. 275 315 van 15 juli 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN, loco advocaat G. GASPART, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 5 april 2019 en op 6 november 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 februari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de hoofdstad Caracas, waar u tot aan uw vertrek uit het land hebt verbleven.

U behaalde een universitair diploma en ging voor diverse bedrijven als administratief assistente aan de slag. U had daarnaast ook uw eigen schoonheidssalon, Gran Sin.

In 2010 sloot u zich als militant lid aan bij de politieke oppositiepartij Primero Justicia. U nam deel aan diverse activiteiten voor de partij, zoals vergaderingen, protestmarsen en huis-aan-huis acties in het kader van verkiezingen.

In 2015 kreeg u een relatie met O.A.J.A.(...) (O.V. X).

Eind 2016 kwamen de paramilitaire colectivo's erachter dat u bij Primero Justicia was aangesloten en ontving u enkele dreigtelefoons. Ook werd u op straat aangesproken en met stenen bekogeld. U meldde dit aan J.P.(...), uw rechtstreekse overste bij Primero Justicia, die u vertelde dat dit erbij hoorde en dat u dit beter anoniem zou melden aan het justitiehuis dan dat u een klacht zou neerleggen bij de politie. Hij raadde u ook aan niet meer in het uniform van de partij over straat te lopen.

In het voorjaar van 2017 nam u deel aan huis-aan-huis acties naar aanleiding van de nakende volksraadpleging in juli. In deze periode namen de dreigtelefoons toe. U werd niet enkel op uw privételefoon maar ook in uw zaak gebeld.

Op 15 oktober 2017 ging u samen met uw partner en ouders op daguitstap naar de kust. Toen jullie thuiskwamen, merkten jullie dat er in het appartement was ingebroken en dat er verschillende zaken, zoals uw computer, agenda en verschillende documenten, gestolen waren en dat er vernielingen waren aangebracht. Op één muur werd een belediging aan uw adres geschilderd.

Hierna contacteerde u uw supervisor bij Primero Justicia, die u vertelde dat u moest vertrekken. U verliet Venezuela op 8 november 2017 en trok naar de Verenigde Staten, waar u introk bij een vriendin die hetzelfde als u had meegemaakt in Venezuela. U diende er een verzoek om internationale bescherming in, maar u ontving daar nooit enig antwoord op.

Uw partner reisde door naar België, waar hij op 12 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. In die periode gingen jullie een aantal maanden uiteen.

Het verzoek om internationale bescherming van uw partner J.(...) werd op 30 november 2018 door het CGVS besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing en motivering werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest dd. 29.04.2020.

Op 15 november 2018 vertrok u uit de VS om uw partner in België achterna te reizen. Via een tussenstop in Lissabon kwam u op 16 november 2018 in België aan, waar u op 10 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; uw geboorteakte met legalisatie; uw CV; documenten in verband met uw eigen zaak in Venezuela; uw diploma's; diverse documenten in verband met uw tewerkstelling in Venezuela; diverse foto's van u en uw familie; afgeprinte posts en flyers van de facebookpagina van Primero Justicia; een brief van Primero Justicia dd. 21.02.2017 waarin F.R.(...), de nationale secretaris van de partij, bevestigt dat u sinds 2010 een militant lid bent van de partij; diverse foto's genomen op een demonstratie in Caracas; diverse foto's in verband met het vermeende incident op 15.10.2017; diverse foto's in verband met uw politieke activiteiten in België; een rapport van Human Rights Watch dd. januari 2018; een rapport van Human Rights Watch dd. november 2017.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw gedrag voorafgaand aan uw verzoek om internationale bescherming in België, moeilijk in overeenstemming valt te brengen met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in uw hoofde. Zo stelt u dat u na uw vertrek uit Venezuela op 8 november 2017 meteen naar de Verenigde Staten bent gereisd omdat u zich daar bij een vriendin kon vestigen en u over een toeristenvisum beschikte om tot daar reizen (CGVS I, p. 4). U geeft aan dat u in de Verenigde Staten een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS I, p. 4), maar legt daar evenwel geen enkel bewijsstuk van voor. Uw partner J.A.(...) is omstreeks 22 november 2017 vanuit Venezuela naar Brussel gereisd. Op het moment van jullie vertrek uit Venezuela vormden jullie een koppel. De reden waardoor jullie destijds niet samen naar België zijn gekomen was financieel. U had geen geld voor een ticket naar Europa (CGVS I, p. 5). U stelt dat jullie vervolgens een tijdje uiteen gingen omdat jullie ver van elkaar leefden (CGVS I, p. 13). Een aantal maanden later beseften jullie toch dat jullie weer samen wilden zijn en een familie wilden starten. U deed afstand van uw asielaanvraag in de Verenigde Staten en nam het vliegtuig naar België waar uw partner asiel had aangevraagd (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 5). Het is evenwel opmerkelijk dat u aangeeft dat u Venezuela heeft verlaten omdat u vreesde dat uw leven in gevaar was en op de dag van uw aankomst in de VS meteen asiel hebt aangevraagd (Verklaring DVZ, vraag 22 en 31), om een jaar later afstand te doen van diezelfde asielaanvraag omdat u na een kortstondige relatiebreuk weer samen bent met de partner die u had toen u Venezuela verliet. Die vaststelling relativeert uw voorgehouden vrees voor vervolging in Venezuela reeds in ernstige mate. Daarbij dient tevens te worden opgemerkt dat u al op 16 november 2018 in België bent aangekomen, maar dat het nog bijna twee maanden duurde vooraleer u hier op 10 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Zeker aangezien u naar hier kwam om uw partner te vervoegen die hier al een verzoek had ingediend, is het vreemd dat u dit niet meteen deed nadat u hier was aangekomen. Indien u werkelijk vreesde voor uw leven bij een eventuele terugkeer naar Venezuela kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u onmiddellijk bij uw aankomst in België om bescherming zou hebben verzocht, zoals u volgens uw verklaringen wel deed in de VS. Het feit dat u hier bijna twee maanden wachtte met het indienen van een verzoek om internationale bescherming, relativeert bijkomend uw vrees ten aanzien van Venezuela en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband.

U stelt Venezuela te hebben verlaten omdat u wegens uw lidmaatschap van de politieke oppositiepartij Primero Justicia en uw politieke activiteiten (deelname aan protestmarsen, vergaderingen en huis-aan-huis-acties) door de paramilitaire colectivo's wordt vervolgd.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020 beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf> , p. 37-40 en p. 59-60) en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen

een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U stelt dat u wegens uw politiek activisme in de kijker kwam van de paramilitaire colectivo's en door hen werd vervolgd. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen in dit verband.

Ten eerste wordt opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe u in het vizier van de colectivo's kwam. Zo stelt u eerst dat er in 2016 enorm veel protestmarsen werden gehouden en dat u jammer genoeg door de colectivo's werd herkend als opposant omdat u als militant deelnam aan de activiteiten van de partij Primero Justicia (CGVS II, p. 4). Even later stelt u dat u samen met andere leden werd geïdentificeerd tijdens vergaderingen die jullie belegden na de ontvoering van een coördinator van de partij (CGVS II, p. 5). Gevraagd hoe u door de colectivo's of de Venezolaanse autoriteiten als opposant werd geïdentificeerd herhaalt u dat er een coördinator van de partij werd ontvoerd in 2016 en dat jullie hierna vergaderden om oplossingen te zoeken zodat ontvoeringen en bedreigingen konden worden vermeden door de veiligheid van jullie gebouwen te verhogen (CGVS II, p. 5 en 6). U stelt dat het moet zijn dat iemand tijdens die vergaderingen is geïnfiltreerd en dat ze zo hebben kunnen vaststellen dat u één van de hoofdpersonages was in het tot stand komen van die oplossingen (CGVS II, p. 6). Gevraagd hoe u wist dat u was geïdentificeerd, stelt u echter dat u was geïdentificeerd toen u op weg naar activiteiten in het T-shirt van Primero Justicia langs een wijk met veel colectivo's wandelde waardoor het duidelijk was dat u bij de partij hoorde en u verwijten en stenen naar het hoofd kreeg geslingerd (ibid.).

Het is merkwaardig dat u eerst verwijst naar protestmarsen wanneer u stelt dat u bij deelname aan activiteiten werd geïdentificeerd om vervolgens te verklaren dat u door een infiltrant op partijvergaderingen werd geïdentificeerd om dan uiteindelijk te stellen dat u gewoon in het uniform van uw partij langs een wijk met veel colectivo's wandelde en toen als opposant werd herkend. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat u op eenduidiger wijze verklaringen kan afleggen over hoe u in de kijker liep van de colectivo's en hoe u dat ontdekte. Het feit dat u uw verklaringen daarover steeds aanpast, doet ernstig twifelen aan uw verklaringen dat de colectivo's en de Venezolaanse autoriteiten afwisten van uw politiek activisme en u daarom viseerden.

Daarenboven is het bijzonder vreemd dat u enerzijds stelt dat jullie, toen er in 2016 een coördinator van de partij werd ontvoerd, vergaderden om oplossingen te bedenken om de veiligheid te verhogen en op die manier ontvoeringen en bedreigingen tegen te gaan, maar dat u anderzijds wel in het uniform van uw partij langs een wijk liep waarvan u wist dat er colectivo's verbleven (CGVS II, p. 5-6). Nog vreemder is het dat u stelt dat u nooit gevaar zag in het dragen van het T-shirt en het lid zijn van een partij, zelfs niet toen u mondeling werd bedreigd en er met stenen naar u werd gegooid, en dat u pas stopte met het dragen van het uniform van de partij toen u telefonische bedreigingen ontving en Jonathan, uw directe overste binnen de partij, daarna besliste dat jullie een wit T-shirt moesten dragen om niet meer zo makkelijk geïdentificeerd te worden (CGVS II, p. 6). Zeker aangezien u stelt dat er sinds 2014 en 2015

een enorme toename was in het geweld en de haat tussen oppositie en regering en dat Maduro al in 2015 het bevel had gegeven om oppositieleiders en mensen die tegen de regering waren, te laten verdwijnen, is het bijzonder vreemd dat u eind 2016 niet beter zou kunnen inschatten dat uw lidmaatschap bij Primero Justicia, dat u zo zichtbaar maakte door in het partijuniform langs de colectivo's te wandelen, voor problemen zou kunnen zorgen.

Bovendien leggen u en uw partner J.(...) tegenstrijdige verklaringen af over het dragen van een uniform bij partijactiviteiten. Zo stelt J.(...), met wie u verklaarde sinds 2015 samen te wonen (CGVS I, p. 4-5 en CGVS II, p. 8 en 10), in het kader van zijn persoonlijk onderhoud voor het CGVS dat hij in een pro-Chavez zone woonde en dat hij, bijvoorbeeld, niet kon rondlopen met petten van de partij want dat je dan represailles kon verwachten en dat hij daarom zijn spullen in een rugzak meenam en pas op de marsen zelf eruit haalde (CGVS partner, p. 13). Het is bijzonder vreemd dat uw partner wel kon inschatten dat het dragen van een uniform problemen zou opleveren voor hem, maar dat u, die een relatie met hem vormde en in dezelfde pro-regime wijk als hem woonde, dit niet kon. Het feit dat jullie hierover dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen doet verder afbreuk aan uw verklaringen met betrekking tot uw partij-activisme en hoe u zich daarmee in de kijker van het regime werkte.

Ook is het opmerkelijk dat u slechts zeer beperkte bewijzen kunt neerleggen van uw partij-activisme, hoewel u stelt tussen 2010 en 2017 als militant lid actief te zijn geweest voor de partij. Om uw politiek activisme in Venezuela te staven, legt u immers enkel een brief van de nationale partijsecretaris neer, enkele prints van flyers die u van de sociale media van Primero Justicia haalde en enkele foto's waarop u tijdens een protestmars tegen de grondwettelijke vergadering te zien bent (CGVS I, p. 12-13). Voor het overige hebt u geen enkele foto waarop u tijdens een politieke activiteit te zien bent of waarop u het uniform van uw partij Primero Justicia draagt. Er kan echter redelijkerwijze worden verondersteld dat u, die gedurende zeven jaar militant lid was van deze partij en deelnam aan verschillende activiteiten, over meer documenten kan beschikken om uw politiek activisme te staven. Het feit dat u dit niet kunt, doet verder twijfelen aan de graad van uw politiek activisme en uw verklaringen dat u zich daarmee negatief in de kijker van het regime werkte.

In verband met de bedreigingen die u kreeg als gevolg van uw politiek activisme is het dan weer zeer vreemd en merkwaardig dat u enerzijds verklaart dat u in 2017 steeds meer telefonische oproepen kreeg van de colectivo's en dat u die niet enkel op uw gsm maar ook op uw thuistelefoon en de telefoon in de zaak van u en uw moeder kreeg (CGVS II, p. 8), maar dat u anderzijds verklaart dat uw partner, die volgens zijn eigen verklaringen ook als sympathisant van Primero Justicia aan antiregeringsmanifestaties deelnam en die sinds 2015 volgens uw verklaringen bij u inwoonde, geen enkel dergelijk telefoontje kreeg (CGVS II, p. 8 en CGVS partner, p. 12). Indien de colectivo's, zoals u verklaart de opdracht kregen om alle politieke oppositie monddood te maken en zij wisten dat u een militant lid was bij Primero Justicia en u daarom vervolgd, is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat zij uw inwonende partner, die ook sympathiseerde voor deze partij en deelnam aan antiregeringsmanifestaties, ongemoeid lieten.

In verband met het incident op 15 oktober 2017 waarbij er werd ingebroken in uw huis door colectivo's en er bedreigingen op de muur van het appartement werden aangebracht, is het vreemd dat uw partner J.(...) hier hoegenaamd geen melding van maakte toen hem bij de DVZ werd gevraagd om een overzicht te schetsen van de gebeurtenissen die tot zijn vlucht uit Venezuela hebben geleid (vragenlijst CGVS bij DVZ partner, punt 3.5). Bij de DVZ verklaarde hij toen louter wegens de algemene economische en sociale toestand in het land uit Venezuela te zijn vertrokken. Daarnaast verwees hij ook kort naar de veiligheids-situatie maar om die te schetsen gebruikte hij niet het incident in uw appartement op 15 oktober 2017 maar een ander incident waarbij een familie werd gegijzeld, als voorbeeld. Zo gaf hij aan dat er ongeveer een jaar voor zijn vertrek een familie werd gegijzeld in het gebouw waar hij woonde, waarna de gijzelnemers werden gedood. Dat incident was volgens hem de spreekwoordelijke druppel die de emmer deed overlopen. Hij gaf daarbij ook aan dat hij er vervolgens nog een jaar over heeft nagedacht omdat hij eigenlijk een goede job had, maar vervolgens toch de knoop doorhakte om te vertrekken (Vragenlijst CGVS partner, vraag 3.5). Een opmerkelijke vaststelling, te meer daar uw partner volgens uw verklaringen bij u inwoonde op het moment van het incident dat op 15 oktober 2017 plaatsvond, en hij als gevolg van dat incident eerst naar zijn ouders is gevlucht en daar vervolgens is ondergedoken tot hij naar België reisde (CGVS II, p. 8, 9 en 10). Het is dan ook bijzonder vreemd dat hij dat incident en het feit dat hij nadien bij zijn ouders moest onderduiken bij de DVZ totaal onvermeld liet. Een mogelijke verklaring daarvoor is dat u en uw huidige partner helemaal geen relatie hadden in oktober 2017. Uw huidige partner gaf tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 16 maart 2018 immers te kennen dat hij op dat moment een relatie had met P.A.B.B.(...), met wie hij toen reeds acht maanden verloofd was (Verklaring DVZ partner, vraag 15b). Volgens de logica van zijn verklaringen was hij dus reeds sinds

juli 2017 verloofd met die vrouw. Uw naam kwam pas voor het eerst ter sprake tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 12 december 2018 toen hij stelde dat hij terug samen was met een ex-vriendin (CGVS partner, p. 10). Tijdens dat persoonlijk onderhoud verwees hij bovendien slechts terloops naar de door u voorgehouden directe vluchtaanleiding door te stellen dat 'ze' in het huis van zijn vriendin hadden ingebroken omwille van haar deelname aan anti-regeringsprotesten, maar dat hij zelf geen problemen ondervond als gevolg van zijn deelname aan anti-regeringsprotesten en dat hij probeerde om niet op te vallen (CGVS partner, p. 13). U stelt dat hij dat incident niet vermeldde bij de DVZ omdat hij dacht dat het niet zou doorwegen en omdat hij geen lid was van de partij (CGVS II, p. 10). Aangezien hij echter volgens uw verklaringen bij u inwoonde op het moment dat er in uw appartement werd ingebroken en er bedreigingen werden aangebracht op de muur en uw partner als gevolg daarvan onderdook bij zijn ouders alvorens de volgende maand naar België te vluchten, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien dit incident werkelijk plaatsvond in de omstandigheden waarin u ze beschrijft, hij dit zou hebben vermeld, zelfs al werd hij persoonlijk niet geïnterviewd bij dit incident. Het feit dat hij dat niet deed, doet ernstig twifelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met dit incident.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap van de partij Primero Justicia en uw activiteiten voor deze partij, die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan, niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten.

Dit vermoeden wordt bevestigd door het gegeven dat uw vader tot op heden nog steeds in Venezuela woont en dat hij daar sinds 2018 verblijft in het appartement waarvan u nog steeds de eigenaar bent maar dat hij daar nooit rechtstreeks met colectivo's in aanraking is gekomen (CGVS II, p. 10). U stelt dat er ooit iemand aan de deur belde om te vragen waar de personen die in het huis woonden waren, maar dat hij de deur niet opende en ze dat dan maar door de deur riepen (ibid.). Verder zou er volgens uw verklaringen niets zijn gebeurd (CGVS II, p. 11). Nochtans stelt u eerder dat u beseftte dat, omdat u aangifte had gedaan van de bedreigingen aan uw adres, er wraak zou volgen voor u en uw familie (CGVS I, p. 16). Dat uw vader ondanks dit besef na uw vertrek in het appartement introk dat colectivo's kort voor uw vertrek waren binnengedrongen en hadden besmeurd, is dan ook zeer opmerkelijk en ongeloofwaardig.

Daarenboven wordt opgemerkt dat u ondanks het feit dat u sinds 2016 in het vizier was gekomen van de colectivo's u er in mei 2017 in geslaagd bent om een nieuw paspoort te verwerven en dat uit uw verklaringen blijkt dat u met uw paspoort legaal en zonder enig probleem uit Venezuela bent kunnen vertrekken (CGVS I, p. 14). Indien er vlak daarvoor werkelijk bij u thuis was ingebroken door de paramilitaire colectivo's en ze zoals u verklaart uw laptop, agenda en diverse andere documenten hebben meegenomen waardoor ze van al uw activiteiten bij de oppositiepartij Primero Justicia op de hoogte waren, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u niet zomaar het land zou hebben kunnen verlaten. Het feit dat u dit wel kon zonder dat er u vragen werden gesteld, duidt erop dat u op het moment van uw vertrek uit Venezuela niet in de kijker van het regime liep.

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van de oppositiepartij Primero Justicia.

Daarnaast verklaart u in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van uw politieke activiteiten in België.

Uit de COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. De situatie is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat onbekenden voor het Venezolaanse regime, die activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België hierdoor in het vizier zouden komen van de Venezolaanse autoriteiten en dat deze laatste van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in

de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw politiek activisme in België zeer beperkt is. Hiernaar gevraagd stelt u louter dat u nog lid bent van Primero Justicia (CGVS II, p. 11). Hierop gevraagd of u dan als lid nog actief bent, stelt u dat u niet meer actief bent in de zin dat u deelneemt aan activiteiten. U stelt dat u noch in België, noch in de VS hebt deelgenomen aan activiteiten van de partij (ibid.). U stelt dat u wel deelneemt aan activiteiten van de organisatie 'Voluntario Venezuela' die zich volgens uw verklaringen bezig houdt met het verzamelen en versturen van kledij en medische apparatuur en organisatie van protestmarsen (ibid.). U neemt echter geen organiserende rol op bij het organiseren van deze activiteiten en verklaart puur een deelnemster te zijn (ibid.). Ook verklaart u nooit in de problemen te zijn geraakt wegens uw deelname in België aan de activiteiten van deze organisatie (ibid.).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden wegens deze activiteiten.

De door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw paspoort, uw identiteitskaart en uw geboorteakte met legalisatie dient te worden opgemerkt dat deze documenten enkel informatie bevatten over uw identiteit en nationaliteit, gegevens die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan. Wat betreft uw CV, de documenten in verband met uw eigen zaak in Venezuela, uw diploma's en de diverse documenten in verband met uw tewerkstelling in Venezuela dient dan weer te worden opgemerkt dat deze stukken enkel verband houden met uw scholing en tewerkstelling in Venezuela, gegevens die evenmin ter discussie staan in deze beslissing. Wat betreft de foto's van u en uw familieleden wordt opgemerkt dat uit deze documenten niet kan worden afgeleid wat de identiteit is van de overige personen die erop staan afgebeeld, noch wat hun eventuele verwantschap is met u.

In verband met de overige door u neergelegde documenten dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf kunnen zij de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Wat betreft de brief van F.R.(...) waarin hij stelt dat u een militant lid bent van de partij Primero Justicia en in die hoedanigheid aan verschillende politieke activiteiten hebt deelgenomen tussen 2010 en 2017, dient te worden opgemerkt dat ook dit gegeven niet ter discussie staat in deze beslissing. Voor wat betreft de foto's die van u werden genomen op een demonstratie wordt eveneens opgemerkt dat uw deelname aan protestmarsen niet wordt betwist. De prints van de flyers van de partij Primero Justicia die u van hun social media haalde, bewijzen dan weer enkel dat de partij politieke activiteiten plande, hetgeen evenmin wordt betwist in deze beslissing. Uit al deze documenten kan echter niet worden opgemaakt dat u zich als gevolg van uw lidmaatschap voor Primero Justicia en uw politieke activiteiten negatief in de kijker van het Venezolaans regime hebt gewerkt.

In verband met de foto's van het vermeende incident op 15.10.2017 dient te worden opgemerkt dat foto's, gelet op de mogelijkheden tot inscenering die ze bieden, geen enkele bewijswaarde hebben. Uit deze stukken kan immers niet worden afgeleid waar, in welke omstandigheden en door wie de gefotografeerde vernielingen werden aangebracht.

Voor wat betreft de foto's die genomen zijn van u tijdens politieke activiteiten in België wordt eveneens opgemerkt dat uw deelname aan dergelijke activiteiten niet wordt betwist. U legt echter geen enkel document neer waaruit blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan deze activiteiten en/of dat zij u wegens uw deelname aan deze activiteiten vervolgen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van

herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het

lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt dat u universitaire studies hebt gevolgd in Venezuela en dat u hierna steeds bij verschillende bedrijven tewerk bent gesteld (CGVS I, p. 6). Daarnaast had u tot aan uw vertrek uit uw land uw eigen zaak, waarin u vier werknemers tewerk stelde (CGVS I, p. 7). Ook bent u tot op heden samen met uw moeder de eigenaar van een appartement in Caracas, waar u uw hele leven hebt gewoond en waar uw vader op heden nog verblijft (CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 10).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Wat betreft de twee rapporten van Human Rights Watch die u neerlegt om de algemene situatie in Venezuela te schetsen, dient te worden opgemerkt dat de inhoud van deze documenten in lijn ligt met de inhoud van onze eigen veiligheidsanalyses en de bronnen waarop zij steunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 “en volgende” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen alsmede van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster voert tevens een beoordelingsfout aan.

Na een korte samenvatting van de bestreden beslissing gaat verzoekster in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht zij de betreffende weigeringsmotieven te weerleggen.

Vervolgens verwijst zij naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij haalt in dit verband landen-informatie aan.

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken:

- stuk 3: arrest Raad van State van 20 december 2018;
- stuk 4: bewijs aanmelding Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) voor registratie van het verzoek om internationale bescherming op 18 december 2018.

3. Voorafgaand

3.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Een uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige

wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoekster verklaart dat zij Venezuela heeft verlaten omdat zij wegens haar lidmaatschap van de politieke oppositiepartij Primero Justicia en haar politieke activiteiten – met name haar deelname aan protestmarsen, vergaderingen en huis-aan-huis-acties – in de kijker zou zijn gekomen van de paramilitaire colectivos en door hen wordt vervolgd.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó, die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat (COI Focus “Venezuela Situatieschets”, 28 april 2021).

Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, “Venezuela Country Focus”, augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten', alsook p. 59-60; EASO "Venezuela Country Focus", augustus 2020, p. 52).

Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geprotesteerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de colectivos. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders gebruikt, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Algemeen Ambtsbericht Venezuela, juni 2020, p. 38-39 'risico voor low-level demonstranten en opposanten' alsook p. 59-60).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief was, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan een verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico voor de verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela.

Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging in zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela, zoals deze blijkt uit objectieve bronnen.

4.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek voorlegt (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, op wat volgt.

Haar paspoort, identiteitskaart en geboorteakte met legalisatie bevatten informatie over haar identiteit en nationaliteit. Haar CV, de documenten in verband met haar eigen zaak in Venezuela, haar diploma's en de diverse documenten in verband met haar tewerkstelling in Venezuela, betreffen haar scholing en tewerkstelling in haar land van herkomst. Aan deze elementen wordt niet getwijfeld. Voor het overige houden deze documenten geen verband met verzoeksters vluchtrelaas.

Uit de foto's van verzoekster en haar familieleden kan niet worden afgeleid wat de identiteit is van de overige personen die erop staan afgebeeld, noch wat hun eventuele verwantschap is met verzoekster. Verder kan hieruit op zich geen gegronde vervolgingsvrees blijken, noch een reëel risico op ernstige schade.

De brief van F.R. vermeldt dat verzoekster een militant lid is van de partij Primero Justicia en in die hoedanigheid aan verschillende politieke activiteiten heeft deelgenomen tussen 2010 en 2017. De foto's die van verzoekster werden genomen op een demonstratie bevestigen haar deelname aan protestmarsen. Deze gegevens staan hier niet ter discussie. Uit deze documenten kan echter niet worden opgemaakt dat verzoekster zich als gevolg van haar lidmaatschap van Primero Justicia en haar politieke activiteiten negatief in de kijker van het Venezolaans regime of de colectivos heeft gewerkt. Hetzelfde geldt voor wat

betreft de prints van de flyers van de partij Primero Justicia die verzoekster van hun social media haalde en die enkel bewijzen dat de partij politieke activiteiten plande. Hieruit kan op zich niet blijken dat verzoekster omwille van haar deelname aan antiregeringsactiviteiten in het vizier zou zijn gekomen van de Venezolaanse autoriteiten of de colectivos en hiervoor dreigt te worden vervolgd.

De foto's in verband met het vermeende incident op 15 oktober 2017 genieten slechts relatieve bewijswaarde. Foto's zijn immers slechts een momentopname en tonen geenszins de concrete omstandigheden aan waarin ze zijn genomen. Zij kunnen bovendien eenvoudig worden geënceneerd en bieden geen garantie over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Zonder bijkomende elementen kunnen zulke foto's dan ook niet worden geverifieerd. Hieruit kan derhalve niet blijken dat de feiten zich hebben voorgedaan zoals verzoekster beweert noch door wie de gefotografeerde vernielingen werden aangebracht. Deze foto's volstaan op zich niet om verzoeksters persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

Voor wat betreft de foto's die van verzoekster zijn genomen tijdens politieke activiteiten in België, moet eveneens worden opgemerkt dat haar deelname aan dergelijke activiteiten niet wordt betwist. Verzoekster legt echter geen enkel bewijskrachtig, overtuigend element neer waaruit blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van haar deelname aan deze activiteiten en/of dat zij verzoekster wegens haar deelname aan deze activiteiten vervolgen.

Hoewel verzoekster een inspanning heeft gedaan om haar verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Er moet vervolgens worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster in gebreke een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad immers dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering dat zij wegens haar politiek activisme in het vizier kwam van de colectivos en door hen werd vervolgd. De Raad baseert zich hiervoor op volgende bevindingen.

4.5. Net zoals de commissaris-generaal merkt de Raad op dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over hoe zij in het vizier van de colectivos kwam. Zo verwijst zij aanvankelijk naar protestmarsen wanneer zij stelt dat zij bij deelname aan activiteiten werd geïdentificeerd (NPO II, p. 4), om vervolgens te verklaren dat zij door een infiltrant op partijvergaderingen werd geïdentificeerd (NPO II, p. 5-6), om dan uiteindelijk te stellen dat zij als opposant werd herkend toen zij in het uniform van haar partij langs een wijk met veel colectivos wandelde (NPO II, p. 6).

Verzoekster repliceert dat zij niet precies weet hoe zij in het vizier is gekomen van de colectivos en dat zij doorheen het persoonlijk onderhoud slechts ideeën heeft gegeven van de manier waarop haar politieke activiteiten bekend zouden zijn gemaakt. Het is volgens haar overigens ook aannemelijk dat zij op verschillende momenten werd geïdentificeerd nu het een evolutief proces was waarbij zij steeds meer in het vizier kwam van de colectivos.

Verzoekster kan in haar betoog niet worden gevolgd. Indien verzoekster daadwerkelijk niet precies weet hoe zij in het vizier kwam van de colectivos, kan redelijkerwijze worden verwacht dat dit ook zo blijkt uit haar verklaringen, quod non in casu. Zo stelde zij aanvankelijk dat zij door de colectivos werd herkend als opposant *enkel* omdat zij als militant deelnam aan de activiteiten van de partij Primero Justicia: *"Jammer genoeg werd ik door de colectivos herkend als opposant omdat ik als militant voor PJ deelnam aan de activiteiten. In 2017 heeft Maduro een constituyente laten tekenen voor de hele bevolking, wat stond daarin: dat hij zou president mogen blijven zolang hij dat wou. Op dat moment heb ik zelf en andere militanten binnen de dienst van de afgevaardigde van Rodriguez een actie gedaan, huis-aan-huis, casa por casa, waarin we de mensen briefden over de gevaren die dit met zich meebracht als ze daar zouden voor stemmen. Die huis-aan-huis actie gaf mij de mogelijkheid om iets kleins te verwezenlijken voor mijn*

land; ik kon zo zoveel mogelijk info verdelen aan de mensen rond mij, dat ze niet mochten deelnemen aan de verkiezingen. Jammer genoeg, door dit te doen, werd ik en andere militieleden door deze actie geïdentificeerd als opposant." (NPO II, p. 4, eigen onderlijning).

Haar verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekster haalde aanvankelijk enkel deze huis-aan-huis-actie in 2017 aan, voor wat betreft de vraag hoe zij in het vizier van de colectivos is gekomen.

Pas later in het gehoor verwijst zij naar vergaderingen waaraan zij deelnam naar aanleiding van de ontvoering van coördinator van de partij om dergelijke incidenten in de toekomst te voorkomen en stelt zij dat zij reeds toen, in 2016, samen met andere leden werd geïdentificeerd als opposant: *"Het moet zijn dat iemand zich hebben geïnfilteerd tijdens de vergaderingen en zo hebben kunnen vaststellen dat ik één van de hoofdpersonages was in het tot stand komen van die oplossingen."* (NPO II, p. 6).

Daarop gevraagd hoe zij wist dat zij was geïdentificeerd, stelt verzoekster dan weer dat zij was geïdentificeerd toen zij op weg naar activiteiten in het t-shirt van Primero Justicia langs een wijk met veel colectivos wandelde waardoor het duidelijk was dat zij bij de partij hoorde en zij verwijten kreeg te horen en stenen naar haar werden gegooid: *"Ik besepte dat ik was geïdentificeerd omdat ik toen er activiteiten werden georganiseerd door de partij en ik er naartoe ging als vrijwilliger, ik altijd die fameuze mission vivienda moest voorbijlopen, waar heel veel van de colectivo's woonden. Ik droeg toen het t-shirt van PJ, waardoor het dudielijk was dat ik daarbij hoorde. Ik werd verweten, ik kreeg stenen naar me gegooid. Gewoon omdat ze wisten dat we bij de partij waren."* (NPO II, p. 6).

Deze steeds wijzigende verklaringen zijn niet ernstig te noemen. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster op eenduidiger wijze verklaringen kan afleggen over hoe zij in de kijker liep van de colectivos en hoe zij dat ontdekte. Het feit dat verzoekster haar verklaringen daarover steeds aanpast, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat de colectivos en de Venezolaanse autoriteiten afwisten van haar politiek activisme en haar daarom viseerden.

4.6. Verder is het weinig aannemelijk dat verzoekster in het uniform van haar partij langs een wijk zou hebben gelopen waarvan zij wist dat er colectivos verbleven daar dit het risico om als partijlid te worden geïdentificeerd, aanzienlijk vergroot. Zelfs nadat in 2016 er een coördinator van de partij werd ontvoerd en zij vergaderden om oplossingen te bedenken om de veiligheid te verhogen, en verzoekster, in t-shirt van de partij, op straat werd beledigd en er stenen naar haar werden gegooid, zou zij het uniform hebben gedragen.

De uitleg dat zij het gevaar van dergelijk gedrag niet inzag omdat het voor haar een manier was *"om aan te tonen dat we vrijheid en democratie wilden"* (NPO II, p. 6) kan, in de Venezolaanse context van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, niet overtuigen. Aangezien verzoekster zelf stelt dat er sinds 2014 en 2015 een enorme toename was in het geweld en de haat tussen oppositie en regering en dat Maduro al in 2015 het bevel had gegeven om oppositieleiders en mensen die tegen de regering waren te laten verdwijnen (NPO II, p. 4), is het niet geloofwaardig dat zij eind 2016 niet beter zou kunnen inschatten dat haar lidmaatschap van Primero Justicia, dat zij zo zichtbaar maakte door in het partijuniform langs de colectivos te wandelen, voor problemen zou kunnen zorgen.

Dat zij het gevaar van het dragen van het uniform pas zou hebben ingezien toen zij telefonische bedreigingen ontving die specifiek tegen haar waren gericht – en het in feite al te laat was –, is tekenend en kan in het licht van voormelde repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering, niet worden aangenomen. Dit te meer nu verzoeksters partner, met wie zij van 2015 tot 2018 samenwoonde en die dus in dezelfde pro-regime wijk verbleef (NPO I, p. 4-5; NPO II, p. 8), wel kon inschatten dat het dragen van een uniform problemen zou opleveren voor hem: *"Ik woonde in een pro Chavez zone. Je mocht er bv. niet rondlopen met dergelijke petten want dan kon je represailles verwachten. Naast het gebouw waar ik woonde, stond een gebouw waar veel regeringsleden woonden, je kon daar dus niet met zo een pet rondlopen."* (NPO partner, p. 13). De repliek dat haar partner niet hetzelfde engagement toonde op politiek vlak – zo was hij niet geregistreerd bij de partij noch had hij een partijkaart – doet hier geen afbreuk aan en neemt niet weg dat hij, in tegenstelling tot verzoekster, wel het gevaar inzag van het dragen van een uniform.

4.7. Voorgaande bevindingen maken dat aan haar verklaringen dat zij zich omwille van haar partij-activisme in het vizier van het Venezolaans regime zou hebben gewerkt, weinig geloof kan worden gehecht.

Dit wordt versterkt door de vaststelling dat zij slechts zeer beperkte bewijzen neerlegt van dit partij-activisme, hoewel zij stelt tussen 2010 en 2017 als militant lid actief te zijn geweest voor de partij. De commissaris-generaal stelt terdege: *"Om uw politiek activisme in Venezuela te staven, legt u immers enkel*

een brief van de nationale partijsecretaris neer, enkele prints van flyers die u van de sociale media van Primero Justicia haalde en enkele foto's waarop u tijdens een protestmars tegen de grondwettelijke vergadering te zien bent (CGVS I, p. 12-13). Voor het overige hebt u geen enkele foto waarop u tijdens een politieke activiteit te zien bent of waarop u het uniform van uw partij Primero Justicia draagt. Er kan echter redelijkerwijze worden verondersteld dat u, die gedurende zeven jaar militant lid was van deze partij en deelnam aan verschillende activiteiten, over meer documenten kan beschikken om uw politiek activisme te staven. Het feit dat u dit niet kunt, doet verder twijfelen aan de graad van uw politiek activisme en uw verklaringen dat u zich daarmee negatief in de kijker van het regime werkte."

Door louter te benadrukken dat zij uitgebreide verklaringen aflegde over het ontstaan en de werking van Primero Justicia alsook over de rol die zij speelde in de partij, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen bij ter weerlegging en ontkrachting ervan. Hoewel uit haar verklaringen en de verschillende documenten die zij ter staving hiervan voorlegt blijkt dat verzoekster banden heeft met Primero Justicia en aan bepaalde politieke activiteiten van de partij heeft deelgenomen, kan hiermee echter geen doorgedreven activisme worden aangetoond.

4.8. Over het beweerde incident op 15 oktober 2017 waarbij als gevolg van haar politiek activisme in haar huis zou zijn ingebroken door colectivos en er bedreigingen op de muur van het appartement zouden zijn aangebracht, kunnen voorts de volgende bedenkingen gemaakt worden.

Verzoekster verklaart dat haar partner op het moment van de feiten bij haar inwoonde en hij als gevolg van dit incident naar zijn ouders is gevlucht en daar is onderdoken tot op de dag dat hij is gevlucht (NPO II, p. 8, 9 en 10). Dit incident heeft duidelijk een zware impact gehad op haar partner: *"hij was zowel bang voor mij als voor hemzelf als voor de hele familie"* (NPO II, p. 9). Dit zou voor hem dan ook de directe aanleiding zijn geweest om Venezuela te ontvluchten. Desondanks heeft haar partner hier helemaal geen melding van gemaakt toen hem bij de DVZ werd gevraagd om een overzicht te schetsen van de gebeurtenissen die tot zijn vlucht uit Venezuela hebben geleid. Hij verklaarde toen louter Venezuela te hebben verlaten wegens de algemene socio-economische situatie en verwees ook kort naar de algemene veiligheidssituatie (CGVS vragenlijst partner, punt 3.5).

Verzoekster repliceert in voorliggend verzoekschrift dat haar partner inderdaad enkel uit Venezuela is gevlucht om socio-economische redenen en omwille van de algemene veiligheidssituatie, en dat de inval uitsluitend tegen haar was gericht. Dit betoog kan, gelet op haar hogervermelde verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud, allerm minst ernstig worden genomen. Aangezien hij immers volgens verzoeksters verklaringen bij haar inwoonde op het moment dat er in haar appartement werd ingebroken, er bedreigingen werden aangebracht op de muur en haar partner als gevolg daarvan onderdook bij zijn ouders alvorens de volgende maand naar België te vluchten, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat, indien dit incident werkelijk plaatsvond in de omstandigheden waarin verzoekster ze beschrijft, hij dit zou hebben vermeld, zelfs al werd hij persoonlijk niet geïnterviewd bij dit incident.

Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon dan ook redelijkerwijze van verzoeksters partner worden verwacht dat hij de inval van de colectivos in hun appartement in het vervolgingsrelaas zou vermelden. De vaststelling bovendien dat hij bij de DVZ, om de veiligheidssituatie in zijn land te schetsen, verwijst naar een ander incident waarbij een familie werd gegijzeld en niet naar het incident op 15 oktober 2017, is tekenend en wordt niet verschoond door het feit dat zij op het moment van het interview bij de DVZ geen koppel meer vormden.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud haalt hij bovendien ook slechts terloops dit incident aan, zonder dat hij daarbij aangaf welke zware indruk dit bij hem zou hebben nagelaten en dat hij ten gevolge van deze inval zelfs zou zijn ondergedoken bij zijn ouders: *"Ze zijn haar huis binnengedrongen, ze werd bestolen, ze was lid van een politieke partij en daarom werd ze ook vervolgd."* en *"Ze zijn wel binnengevallen in het huis van mijn vriendin omwille van die redenen."* (NPO partner, p. 10, 13).

Voormelde vaststellingen maken dat aan verzoeksters verklaringen over de inval op 15 oktober 2017 niet het minste geloof kan worden gehecht. Dat zij gedetailleerde, spontane en coherente verklaringen aflegde over dit incident, weegt hier niet tegenop en doet geen afbreuk aan bovenstaande pertinente vaststelling.

4.9. Uit wat voorafgaat besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij voor haar komst naar België omwille van haar politiek activisme door de Venezolaanse autoriteiten of de colectivos zou zijn vervolgd.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan verzoekster niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeksters lidmaatschap van de partij Primero Justicia en haar activiteiten voor deze partij, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime.

Dit vindt bevestiging in het gegeven dat verzoeksters vader tot op heden nog steeds in Venezuela woont en dat hij in 2018 zelfs introk in het appartement van verzoekster dat de colectivos waren binnengedrongen en waarvan zij nog steeds eigenaar is (NPO II, p. 10). Verzoekster stelt dan wel dat haar vader wegens zijn armtierige situatie geen andere keuze had, maar gezien de ernst van de door haar voorgehouden bedreigingen overtuigt zij allerminst.

Deze vaststelling klemt des te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat hij daar nooit rechtstreeks met colectivos in aanraking is gekomen (NPO II, p. 10), terwijl zij eerder aangaf te beseffen dat er wraak zou volgen voor haar en haar familie omdat zij aangifte had gedaan van de bedreigingen aan haar adres (NPO I, p. 16). Dat de colectivos de link niet zouden gelegd hebben tussen verzoekster en de nieuwe bewoner van het appartement, zijnde haar vader, is weinig aannemelijk en neemt hoe dan ook het risico niet weg dat ze het appartement opnieuw zouden binnendringen op zoek naar verzoekster en/of haar familie om represailles te nemen.

Het feit dat haar vader desondanks het appartement van verzoekster introk, is een indicatie dat zij niet in het vizier van het Venezolaans regime stond.

Verzoekster kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met haar eigen paspoort, zonder enig probleem te ondervinden (NPO I, p. 14).

Deze elementen vormen samen een bijkomende indicatie dat zij voor haar komst naar België niet in het vizier van de Venezolaanse overheden of andere actoren stond. De verwijzing in het verzoekschrift naar de UNHCR Guidelines die stellen *“possession of a passport cannot therefore always be considered as evidence of loyalty on the part of the holder, or as an indication of the absence of fear”*, doet hier niet anders over doen denken.

4.10. Wat betreft haar politieke activiteiten in België, verwijst de Raad naar volgende terechte motieven, die door verzoekster ongemoeid worden gelaten, en gehandhaafd blijven:

“Daarnaast verklaart u in geval van een eventuele terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van uw politieke activiteiten in België.

Uit de COI Focus Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20211123_1.pdf) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. De situatie is niet van die aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat onbekenden voor het Venezolaanse regime, die activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België hierdoor in het vizier zouden komen van de Venezolaanse autoriteiten en dat deze laatste van deze activiteiten op de hoogte zouden zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw politiek activisme in België zeer beperkt is. Hiernaar gevraagd stelt u louter dat u nog lid bent van Primero Justicia (CGVS II, p. 11). Hierop gevraagd of u dan als lid nog actief bent, stelt u dat u niet meer actief bent in de zin dat u deelneemt aan activiteiten. U stelt dat u noch in België, noch in de VS hebt deelgenomen aan activiteiten van de partij (ibid.). U stelt dat u wel deelneemt aan activiteiten van de organisatie ‘Voluntario Venezuela’ die zich volgens uw verklaringen bezig houdt met het verzamelen en versturen van kledij en medische apparatuur en organisatie van protestmarsen (ibid.). U neemt echter geen organiserende rol op bij het organiseren van deze activiteiten en verklaart

puur een deelnemster te zijn (ibid.). Ook verklaart u nooit in de problemen te zijn geraakt wegens uw deelname in België aan de activiteiten van deze organisatie (ibid.).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden wegens deze activiteiten."

4.11. In casu, het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar politieke activiteiten.

Nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij een profiel heeft waardoor zij bij terugkeer problemen zal ondervinden. Evenmin blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten of andere actoren stond, zoals reeds eerder werd uiteengezet. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeksters beperkte politieke activiteiten, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het Venezolaanse regime of andere actoren en dat ook haar activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar activisme.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster omwille van haar profiel en politieke activiteiten een gegronde vrees voor vervolging heeft.

4.12. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd in Venezuela. Bijgevolg is verzoeksters verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

4.13. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Verzoeksters kritiek over het motief in de bestreden beslissing wat betreft haar gedrag voorafgaand aan het indienen van het beschermingsverzoek, betreft een overtollig motief dat door de Raad niet wordt weerhouden als een pertinente vaststelling. Verzoekers kritiek hierop kan dan ook geen aanleiding geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. De overige vaststellingen in de bestreden beslissing, zoals hierboven besproken, zijn immers in casu voldoende determinerend.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Waar verzoekster zich betreffende de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, op basis waarvan de Raad concludeert dat zij een risico op ernstige schade zoals bedoeld in voormeld artikel niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

5.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela.

De Raad benadrukt in deze dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van slechte socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet is voldaan.

Vooreerst herinnert de Raad aan de bewoordingen van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet volgens dewelke vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door (a) de Staat, (b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, of (c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in (a) en (b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

De toepassing van de artikelen 48/63 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vereist aldus de aanwezigheid en gedraging van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit kader verder op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek en individueel van aard zijn.

Ten slotte merkt de Raad op dat het Hof van Justitie reeds heeft geoordeeld dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Naar analogie stelt de Raad dat niet zonder meer kan worden gesteld dat een algemene precaire socio-economische of humanitaire situatie in het land van herkomst onder het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet valt.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela als dusdanig overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2014 en dat de dalende olieproductie en olieprijsen, Amerikaanse economische sancties en economisch wanbeheer hebben geleid tot hyperinflatie, een inkrimping van de economie en hoge werkloosheid.

Verzoekster komt in haar verzoekschrift niet verder dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Venezuela zonder deze te betrekken op haar persoon. Zij geeft niet aan in welke mate de economische en humanitaire crisis in haar land van herkomst haar persoonlijk treft. Door de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten met betrekking tot de humanitaire en economische crisis en de slechte levensomstandigheden in Venezuela, toont verzoekster niet aan dat zij in geval van terugkeer naar dat land op intentionele en gerichte wijze een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor zij in de

onmogelijkheid zal verkeren om in haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Hetzelfde geldt voor wat betreft haar partner.

In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u universitaire studies hebt gevolgd in Venezuela en dat u hierna steeds bij verschillende bedrijven tewerk bent gesteld (CGVS I, p. 6). Daarnaast had u tot aan uw vertrek uit uw land uw eigen zaak, waarin u vier werknemers tewerk stelde (CGVS I, p. 7). Ook bent u tot op heden samen met uw moeder de eigenaar van een appartement in Caracas, waar u uw hele leven hebt gewoond en waar uw vader op heden nog verblijft (CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 10).”*

In de mate dat verzoekster zich de vraag stelt of zij in geval van terugkeer naar Venezuela in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in Venezuela of dat haar de toegang tot de arbeidsmarkt opzettelijk zou worden ontzegd. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Met het betoog dat verzoekster eerst naar de Verenigde Staten ging omdat zij zich een reis naar Europa toen niet kon permitteren, dat de huidige situatie van haar vader armtierig is en dat haar partner is gevlucht wegens economische problemen, toont zij niet aan dat dit wordt veroorzaakt door een gedraging van actor, laat staan door intentioneel/opzettelijk en gericht handelen of nalaten van een actor. Door louter aan te klagen dat niet werd gepeild naar haar toekomstige socio-economische situatie brengt verzoekster geen ernstig en geobjectiveerde elementen aan waaruit kan worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen als gevolg van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel, onder meer tegen opposanten en manifestanten, en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden, doel of profiel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De verwijzing in het verzoekschrift naar de veiligheidssituatie in Venezuela is louter algemeen van aard en het is nog steeds aan verzoekster om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Tevens blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is ook sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een

gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Caracas en er haar hele leven tot haar vertrek heeft verbleven, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoeksters verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Caracas, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES